

8. Allah'ın Varlığının Delilleri

Hız. İbrahim (a.s) henüz çocuk denilebilecek yaşlarda iken, putların ne kadar yarsız olduğunu biliyordu. Ailesi ve çevresindeki insanlar puta tapıyorlardı ancak Hız. İbrahim (a.s) bunun yanlışlığının farkındaydı. Hız. İbrahim bir gece gökyüzünde parlak bir yıldız gördü. Yıldız çok parlaktı. "Benim Rabb'im budur!" dedi.

Fakat sonra ayı gördü. Gökyüzünde inci misali parlayan ay onu çok etkilemişti. "Benim Rabb'im budur!" dedi. Ancak sabahleyin ay batıp güneş doğunca ayın da rabbi olamayacağını anladı.

Güneş gökyüzündeki yerini alınca etrafı bir sıcak kapladı. İbrahim (a.s) "Benim Rabb'im budur!" dedi. Güneş battığı zaman yine hayal kırıklığına uğramıştı.

Sonra düşündü. "Beni ve tüm varlıkları yaratan bir ilah olmalı. Fakat ben onu göremiyorum. Çünkü ben onu görebilecek güce sahip değilim. Yaratılışım onu göremeyecek şekilde. Benim bu düşüncem hakikatin ta kendisidir.

Her varlığı yaratan sonsuz ve eşsiz kudreti olan bir ilah vardır. İşte benim görevim ona ibadet etmektir!" Onun bu düşüncesi, insanın yalnızca aklını kullanarak Allah'ın varlığını bulabileceğinin en büyük kanıtıdır.

Varın ispatı yokun ispatından her zaman daha kolaydır. Bir elma cinsinin yeryüzünde bulunduğunu, bir tek elmayı göstermekle ispat edebiliriz. Hâlbuki yokluğunu iddia eden kimse bütün yeryüzünü, hatta kâinatı dolaşıp, ancak ondan sonra onun yokluğunu ispat edebilir. Bu ise, imkânsızlık çapında bir zorluk demektir. Öyleyse diyebiliriz ki, yok hiçbir zaman ispat edilemez...

Bir insanın gözünün görmesi için güneşe; kulağının duyması için havaya, akciğerlerinin nefes alması için oksijene ihtiyaç vardır. Bu durum açıkça güneş, atmosfer, oksijen ile insanların ilgili organları arasında yakın bir bağ olduğunu gösterir. Yani, gözü kim yaratmışsa, güneşi de o yaratmıştır. Kulağı kim yaratmışsa, atmosferi de o yaratmıştır. Akciğerleri kim yaratmışsa, oksijeni de o yaratmıştır. Bütün bunları sonsuz ilim,

hikmet ve kudrete sahip olan Allah'tan başkasına vermek elbette mümkün değildir.

Bir sarayın kapılarından 999'u açık, biri kapalı olsa, kimse o saraya girilemeyeceğini iddia edemez. İşte inkârcı, devamlı surette kapalı olan o bir tek kapıyı nazara verip onu göstermek ister. Aslında o kapı da onun ve onun gibi olanların gözlerine çekilmiş perde sebebiyle onların ruh dünyalarına kapalıdır. Mü'min için kapalı kapı yoktur. Yeter ki gözlerini yummasın!.. Zaten 999'u herkese açıktır. Hem de ardına kadar...

Yavru ördek, yumurtadan çıktığı anda yüzmesini becerebiliyor. Kozadan çıkan karıncalar, hemen dehliz kazmaya başlıyorlar. Arı, çok kısa zamanda sanat harikası olan peteği; örümcek ise, gergef inceliğindeki ağını örebiliyor. Bütün bunlardan anlıyoruz ki, bunlar ve bunlar gibi olanlar başka bir âlemde kendilerine öğretilen malumatla ve yaratılıştan gelen bir kabiliyetle iş görüyorlar. Hâlbuki insan, her şeyi bu dünyada öğrenmek mecburiyetindedir; hem de varlıklar arasında istidatça en mükemmel yaratık olduğu hâlde. Demek oluyor ki, diğerlerine bu hususiyetleri veren bizzat kendileri değil, her yaptığını hikmetle yapan bir Zat'tır ki, onlara böyle ihsanda bulunmuş...

Kilometrelerce ötede yumurtalarını bırakıp dönen yılan balıklarının yavruları, yumurtadan çıkar çıkmaz yola koyulur ve annelerini sanki elleriyle koymuş gibi bulurlar. Bunu ilâhî bir sevkten başka ne ile izah edebiliriz? Hayvanlarda gördüğümüz bu harikuladeliği, ancak ve ancak Allah'ın (celle celâluhu) bir vergisi olarak açıklanırsa, işte o zaman buna akli ve mantıki bir açıklama nazarıyla bakılabilir. Yoksa başka her yorum, sadece bir safsatadan ibaret kalır...

"Bir köy muhtarsız olmaz, bir iğne ustası olmaz, sahipsiz olamaz, bir harf kâtipsiz olamaz; biliyor-sun. Nasıl oluyor ki, nihayet derecede muntazam mükemmel şu memleket dünya hâkimsiz olur?

Bir başka misal olarak: Bir eczaneye veya ilaç fabrikasına girelim. Bir ilaç elde etmek istiyoruz ve bakıyoruz ki raflarda, elde etmek istediğimiz ilaç

dahil, her türlü ilaç için gerekli maddeler, şişeler içinde bulunuyor. Acaba aklı olan bir insan, içlerinde elde etmek istediğimiz ilacı oluşturan maddelerin bulunduğu şişelerin rüzgâr gibi hâricî bir tesirle veya kendiliklerinden devriliş, içlerindeki maddelerin ilaç için gerekli dozda bir araya gelerek, o ilacı oluşturabileceğine ihtimal verilir mi?

Kaldı ki, misalimizde ilacı oluşturacak maddeler hazır, şişelere konulmuş. Burada, bu şişelerle veya içlerindeki maddelerle tesadüflere düşen, sadece hangi ilacı istediğimizi bilmeleri ya da söylediklerimizi anlamaları, sonra da onların yere düşüp boşalarak ve uygun dozda bir araya gelerek, ihtiyacımız olan ilacı meydana getirmeleridir.

Hâlbuki varlık tesadüflere verildiğinde veya kendi kendine oldu dediğimizde ya da tabiata veya maddeye havale edildiğinde, bu ilacı oluşturacak çeşitli maddelerin de kendiliklerinden veya tesadüflerle ya da tabiat veya maddenin yönlendirmesiyle meydana gelmeleri, bunun da ötesinde, onları şişelere koyacak, sonra şişeleri raflara dizecek, fabrikayı yapacak insanın da, hayat sahibi, şuur, bilgi, irade ve kuvvet sahibi olarak yine tabiat veya madde veya tesadüfler tarafından ya da kendiliğinden hayat sahnesine çıkmış olması gerekmektedir. Bütün bunları hangi akıl kabul edebilir?

Ama ne yazık ki, varlığı sadece Allah'ı inkâr adına, güya ilmîlik perdesi altında evrime, tabiata, tesadüflere veya maddeye verenler, böyle bir hurafeye inanmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Hz. İbrahim ve Kafasından geçen sorunun cevabı

Hazret-i İbrahim Filistin'den kalkıp sık sık Mekke'ye geliyor, oğlu İsmâil ile hanımı Hacer'i ziyaret ediyordu. Bu mutut ziyaretlerinden birinde, yolculuğunu sahilten yapmak zorunda kalmıştı. Deniz kenarında bir hayvan leşi gördü. Leş üzerine dalgalar vuruyor ve dalgalarla birlikte gelen balıklar ve deniz hayvanları, o leşten yiyorlardı. Dalga çekilince, bu defa da kara hayvanları ve kuşlar leşin başına üşüşüyorlardı. Her

bir hayvan, leşten bir parça koparıp midesine indiriyordu.

Gördüğü bu manzara Hz. İbrahim'in merakını çekti. "Cenâb-ı Hak, acaba bu hayvanı nasıl diriltecek? Her biri başka bir hayvanın midesinde olan zerreciklerini nasıl toplayıp bir araya getirecek?" diye düşündü.

Bu düşünce, onda "dirilme" hâdisesini gözüyle görmek arzusunu uyandırmıştı. Allah'a yönelerek,

"Ey Rabbim! Ölüleri nasıl diriltirsin? Bana göster" diye dua etmeye başladı.

Hz. İbrahim'in bu dua ve niyazına Allah: "Ey İbrahim! Ölüleri Allah'ın dirilteceğine iman yok mu?"

Bu hususta herhangi bir şüphen mi mevcut?" sorusuyla karşılık verdi.

Hazret-i İbrahim cevaben: "Ey Rabbim! Ben ölüleri dirilteceğine kesin olarak inanıyor, bu hususta hiçbir şüphe duymuyorum. Ancak bu harika olayı gözümle de görüp kalben tam tatmin olmak istiyorum" dedi. İnsan bazan, kesin olarak bildiği, inandığı şeyleri, gözüyle de görmek ister. Bu, son derece tabii bir haldir.

Cenâb-ı Hak, Hazret-i İbrahim'in, ölülerin nasıl diriltildiğini görme isteğini kabul ederek, ona: „Ayrı cinsten 4 kuş al. Onları önce iyice kendine alıştı. Sonra kes. Parçalarını birbirine karıştır. Bu parçalardan her birini etrafında görünen şu dağların ayrı bir yerine koy. Sonra o kuşları isimleriyle çağır. Süratle, azaları tam ve diri olarak sana geldiklerini göreceksin" dedi.

Hazret-i İbrahim verilen bu emri yerine getirdi. Önce kuşları bulup kendine alıştırdı. Sonra kesti. Tüylerini yolarak her birini 4 parçaya ayırdı. Her parçayı diğerleriyle karıştırarak, başlarını da yanlarına koydu. Dört ayrı dağın tepesine baktı. Sonra o kuşları, isimleriyle çağırdığı zaman, hepsinin canlı olarak kendisine uçup geldiğini gördü.

Bu manzara karşısında kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Çünkü ölülerin dirilişi hakikatini bizzat görme nimetine nail olmuştu. Bundan dolayı, Allah'a hamd ve şükürlerde bulunuyordu.